

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

sagt, at enhver jo kan gøre, som man vil på det kunstneriske område, og man har den fulde ytringsfrihed. Det er selvfølgelig rigtigt, men vi kommer ikke uden om, specielt på de områder, hvor der stilles store økonomiske krav for at kunne udfolde sig kunstnerisk; at det kunstneriske liv og den kunstneriske udfoldelse her i landet i meget stort omfang hviler på offentlig støtte, og derfor bliver det jo i sidste instans også et spørgsmål om ytringsfrihed.

Jeg takker hr. Poulsgaard for rådet om, at man kunne lade kulturudvalget i folketinget afgøre det. Men det ville være en sammenblanding af den lovgivende og den udøvende magt, så jeg tror, at det ligger uden for de normale rammer for arbejdet i demokratiet.

Fru Nathalie Lind var inde på spørgsmålet om Baader-Meinhofgruppen. Jeg har udtrykkeligt sagt, at ingen tysk avis har skrevet om sagen, ingen tysk myndighed har henvendt sig, og mig bekendt foreligger der ingen officiel indberetning fra Tyskland. Så synes jeg egentlig, det er fantastisk, at vi drøfter denne sag, som om den var til vældig skade for Danmark. På baggrund af at der er givet en manuskriptstøtte – der er ikke givet mere – føres det gang på gang frem, som om hele den danske nations anseelse står på spil, fordi en eller anden forfatter har lavet en eller anden synopsis om det ene eller det andet. Jeg synes, det virkelig er at føre det op på et plan, hvor det ikke hører hjemme.

Så vil jeg gerne sige til hr. Poul Hartling, at jeg var meget glad for nogle af de udtalelser, hr. Poul Hartling kom med om ytringsfriheden og frihed, men når hr. Poul Hartling siger, at det er noget, der ikke skal afgøres af et flertal eller mindretal i folketinget, må jeg gøre opmærksom på, at hvis det er kulturministeren, der sidder med det endelige ansvar, kan en lille bitte manuskriptsag blive til en folketingssag, man skal stemme om, det kan blive til en regeringsstorm og et valg, og jeg ved ikke hvad. Det er i og for sig konsekvensen, og det er det, jeg synes gør det betænkeligt pludselig at overlade den endelige afgørelse til en mere eller mindre tilfældig kulturminister.

Så sagde hr. Poul Hartling – sådan opfattede jeg det – at det, det danske folks flertal ikke vil støtte, skal man være forsigtig med at støtte. Jeg er helt enig i, at dette i forhold til nogle konkrete sager, vi har haft, er en ubehagelig tanke; på den anden side må der jo også – og

det er vi enige om i vores kulturpolitik i de forskellige udvalg, vi har haft – være plads for det nye, det eksperimenterende. Men vi må da indrømme, at selv adskillige af os, der sidder her, som skulle være det mest avancerede, der findes i dette land, er betænkelige ved mange ting, som vi ikke forstår, fordi vi har andre forudsætninger og vaner, men som vi af principielle grunde må acceptere ud fra det synspunkt, at det nye og det eksperimenterende i hele den kulturelle udvikling også skal støttes.

Jeg har ikke mange bemærkninger til hr. Ninn-Hansen. Man kan vurdere ministerkontroludvalget forskelligt, men jeg tror, det er meget vanskeligt – og det har vist sig under de forhandlinger, der har været indtil nu – at finde løsninger på alle disse områder, hvis man skal sidestille dem.

Jeg skal ikke yderligere forlænge debatten, men kun gøre den bemærkning, at jeg tilhører den generation, som alligevel oplevede friheden og frihedens betydning så meget, at jeg mener, at den er udelelig. Jeg tror derfor, at også vi skal kunne tage den risiko, at der en gang imellem kan komme et fejlskud. Demokratiet har råd til at betale også for fejlskud, eksperimenter, der går galt.

Poul Hartling (V):

Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte mit navn i et tidligere indlæg, og det gav anledning til, at jeg syntes, jeg måtte forklare mig i et kort lille indlæg. Det har nu haft til følge, at hr. Bernhard Baunsgaard er blevet bedrøvet, at hr. Albertsen er blevet bange, og at kulturministeren er blevet så bange for en ministerstorm, at han ser i ånden, at den lille manuskriptsag kan føre til, at man vælter en regering. Jeg kan godt forstå, hvor den egentlige frygt ligger, og det får mig til at ville præcisere ganske kort, hvad der var indholdet af mit indlæg, og hvad der er min mening.

Jeg vil først sige, at det indlæg, som fru Mette Madsen fremsførte, står venstres gruppe bag ved. Så vil jeg sige, at det, vi har sagt, er, at der skal være frihed for ytring, for kunst; ingen tvivl om det. Det er det første.

For det andet er vi i venstre også enige om, at vi vil give støtte til kunst af mange forskellige slags, og derfor har vi stemt både for teater- og kunstlov og mange af de andre ting, som har været lagt frem.

For det tredje vil jeg sige, at vi i sin tid